

slutning af Forfatningsstriden og Forfatningsrevisionen. Vi nære en levende Overbevisning om Ænsteligheden heraf og om, at det Heles Vel derved vil fremmes, og vi ønske derfor at faae denne Afslutning faa hurtigt som muligt, Hurtigheden naturligviis givne ved de i Forfatningen satte Bestemmelser. Vi ere tilfælle overbeviste om, at ad ingen anden Veie end den af Ministeriet betraadte og foreslaaede vil dette Maal kunne naaes paa en faa hurtig og faa sikker Maade, og vi anbefale derfor denne til Thingets Bifald og Billigelse. Hvad selve Indholdet af Forfatningsbestemmelserne angaaer, kan jeg kun gjentagende bemærke, at den særegne Maade, hvorpaa Forslaget er fremkommet, nemlig som et Compromis eller et Forlig, gjør, at Regjeringen ikke vil udtale sig om de enkelte Bestemmelser, da disse naturligviis ikke i den Forstand kunne være dens egne, men den føler sig derfor ligesaa stærkt bunden derved og kan kun betragte dem som en Heelhed.

C. B. Minessad: Jeg havde ikke tænkt paa at tage Ordet ved denne Behandling; jeg ventede ikke, at der skulde findes nogen Foranledning dertil, ikke engang i det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem, der saa stærkt har provoceret andre ærede Medlemmer til nu atter at tale om disse Forhold; men, da dette Medlem nu ikke engang har undseet sig for at appellere til Folks Pathos, at appellere endogsaa, forekommer det mig, til den Følelse, der ligger paa Bunden hos de fleste Mennecker, isølge hvilken de helst ville have faa Meget som muligt, saa anseer jeg det for nødvendigt at sige nogle Ord om hans Foredrag. Den ærede Rigsdagsmand har stærkt appelleret til Følelsen, først ved den mærkværdigt episk-lyriske Fremstilling, vi hørte ham give af Forfatningen af 18de November 1863, og hvad dertil knyttede sig, idet han søgte igjennem den at indvirke paa Sjælene i den Retning at ville fremstille det nuværende Ministerium i et uheldigt Lys, at ville fremstille, hvad der kaldes Conservativt som det, der ikke er Conservativt, at ville fremstille Rigsraadet som det aldeles Ulovlige, som ikke lovligt bestaaende, og dernæst ved sin Appel til Landbostandens, Bøndernes Følelse — jeg bruger Ordet „Bønder“,

forbi det ærede Medlem selv brugte dette Ord —. Han søgte at vise dem, at det var deres Beskærd, som her stod paa Spil, og sagde, at de fastede det bort i det afgjørende Dieblik, idet de, som han sagde, ikke havde Mod til at staa fast, naar det gjaldt om at staa fast. Saa-danne Talemaader bringe virkelig En til at troe, at den ærede Rigsdagsmand og de ærede Medlemmer, der have udtalt sig i samme Retning som han, ikke rigtigt maae have læst, ikke rigtigt maae have forstaaet det foreliggende Forslag; thi det er aabenbart, at med Hensyn til Landstingets Sammensætning beholde Bønderne fuldstændigt samme Indflydelse som tidligere. (Munterhed i Salen.) Det er naturligviis Folkethinget, jeg mener. Ja, det er høist mærkværdigt, at man kan fortale sig, og det glæder mig paa de Herrers Vegne, at de fik denne Moro. Paa Folkethingets Sammensætning faae Bønderne samme Indflydelse som tidligere, og, hvad Landstinget angaaer, er det vel saa, at det er lykkedes ved Bestræbelser, jeg i høi Grad misbilliger og har gjort imod, hvad jeg kunde, at faae Kongevalg ind der, men, hvad de øvrige Valg angaaer, er Halvdelen jo givne i Demokratiet Haand. Hvorledes man nu kan paastaae, at en Stand, der har faa overordentlig Indflydelse — hvad jeg erkjender, at den bør have, — i det ene Thing, og som har faa godt som Halvdelen af Indflydelsen i det andet Thing, kan siges at være tilfidesat ved Forfatningen, henstiller jeg til de Herrer Medlemmer. Det ærede Medlem paastod, ligesom man saa ofte har hørt ham paastaae, at han ikke har hørt nogen Grund til at gaae frem paa den Maade, som steet er. Det ærede Medlem har endog hørt sig selv fremfætte saadanne Grunde saa klare og tydelige, som man kan ønske sig, men han har i dette Dieblik ikke været sig bevidst, hvad han sagde, og han sagde sig ogsaa selv imod i det næste Dieblik. Det ærede Medlem maa erindre, at vi nu leve i 1865, efterat der er foregaaet saa mange Ting i de sidste Aar, navnlig i Forfatningsagen, hvori vi nu ere komne til et Punkt, hvorfra vi ikke kunne komme tilbage, uden at kuldkaste et Aars Arbeide. Det ærede Medlem glemmer fremdeles at paavise os en anden Veie — hvad hverken han eller nogen Anden er istand til —,